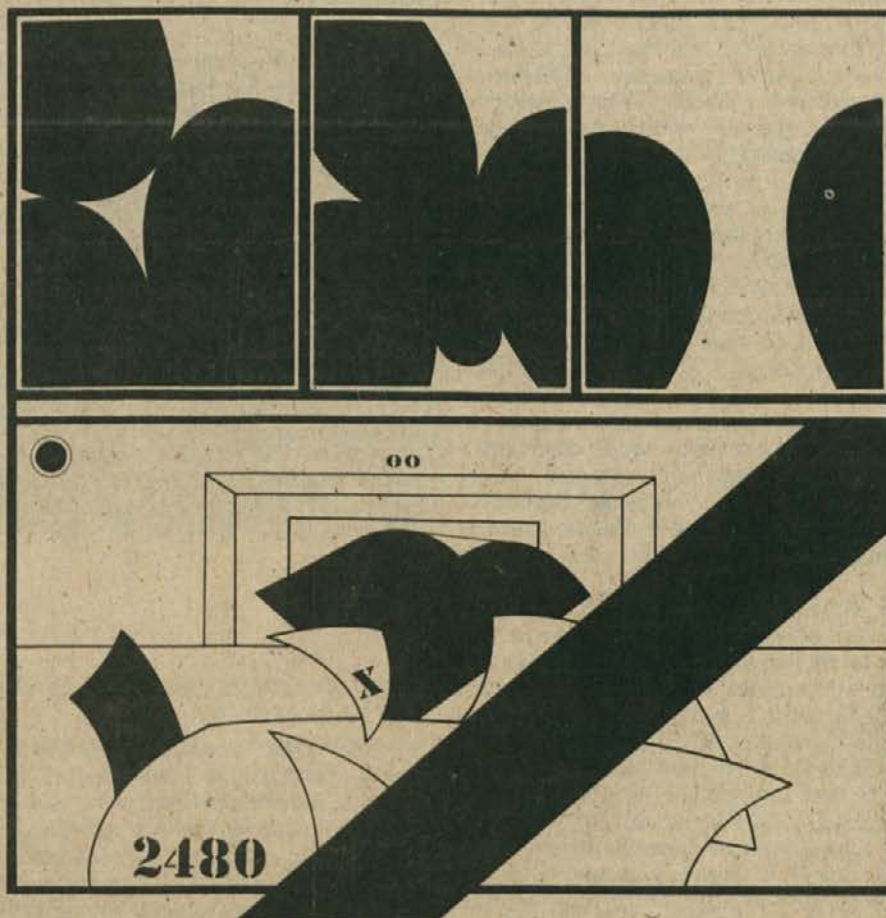

DERAZI

DERAZI

V SPOMIN JANKA GLAZERJA (1893 - 1975)

Pohorski pesniški bard je o sebi mislil, da je v svojem izvirnem pesništvu izražal vseskozi simbolični pomen naše Moderne, vendar le v okviru pohorskih gozdov, ciproša, temnih zasajenih smrek in tišine, ki prebiva v človeku. Poezija Janka Glazerja je slušno čista, muzikalična, urejena pa je tudi po duhovitih poantah, vseskozi je lastna Glazerjevemu tipičnemu navdihu. In v poeziji pohorskih gozdov in glažut, v izrekanju našega človeka, v izčiščenem izrazu je Glazer živ v srcu naših ljudi, v skupnem srcu našega naroda pa delovnega človeka. Glazer je obiskoval gimnazijo v Mariboru, študiral je slavistiko in germanistiko v Gradcu. Kot gimnazijski profesor je služboval v Mariboru, dolga leta pa smo ga poznali kot umirjenega, treznega, a tudi duhovitega ravnatelja mariborske študijske knjižnice, kjer je delal tudi po upokojitvi. Študentje in dijaki smo ga vedno občudovali, saj ni nikdar prikrajšal besede z nasmehom in je bil vedno pripravljen dati tudi dober nasvet.

V poeziji, zbirke: ČAS-KOVAČ, OB JESENSKEM EKVINOKSIJU, PESMI IN NAPISI, POHORSKE POTI, POHORJE – je Glazer izražal ljubezen do domovine, do naših frat in ciproša, do glažut in preprostega človeka, ki kuje čas. Čista lirski duša. Ob 75-letnici svojega skrbnega pesniškega, literarno-zgodovinskega, estetskega in kulturnega dela je prejel tudi veliko Prešernovo nagrado. Glazerjeva pesniška tišina govori na ves glas in odprto. In to je pomembno, saj ni nikdar zašla ne v modo svojih časov niti v tolikokrat vidno ponarejenost. Ob Župančiču pomeni Glazer svojevrstni vrh slovenske poezije, čisto in bridko govorico, izklesanost. Po duši pa je bil Janko Glazer mehak človek, morda je prav zato njegova poezija toliko bolj trpka in polna misli o času in prebivanju.

Zapustil nas je. Ne bomo ga več srečevali, nekoliko sklonjenega in urejenega v sivi obleki, z živahnim hudomušnim pogledom in nasmehom, ki je izkušeno prihajal ob pogovoru kot svetli trenutek, ne bomo ga več srečevali v kratkih odmorih med hodnikom in njegovo delovno sobo v študijski knjižnici. Toda srečevali ga bomo v pesmih, v njegovem obsežnem delovnem opusu, v njegovi umirjeni nravi, ki se je kritično vrisala v naš spomin. Kajti Janko Glazer je imel rad mladino in na svoj način je bil z nami vedno pristno povezan. Tudi v strokovnih krogih, okrog Časopisa za zgodovino in narodopisje, v pesniškem urejanju revije Nova Obzorja... je Glazer s svojim znanjem in mislijo pomenil vedno svetel in urejen vzor mirnega kulturnega delavca. Zato je slovo od velikega moža toliko bolj boleče.

Pohorje zašumi z gozdovi, včasih pa veter pojenja in je mogoče prislunhiti globoki tišini. „Ko ciproš zacveti, so naše frate rdeče – kakor iz rane speče, ko se pokaže kri“. Pohorje, dom padlih borcev in glažut. Janko Glazer prihaja še vedno vedno k nam in se vrača na Pohorje.

FOTO: F. VOGELNIK

DOMOTOŽJE

I.

Tja bi šel, kjer naše bukve košate
same zase stojijo,
tja čez samotne naše frate,
tja čez poletne planinske trate,
kadar po arniki bridki dišijo.

Tja med bujno zelenje se vlegel
in bi vse žalostne misli izpregel
in bi jim rekel: Adijo!

II.

Tja bi šel, kjer pozabljene in razsute
samevajo pohorske naše glažute
(mojih prednikov priče, kjer glažarji kremen talili
so v čase pojoče in vroče krvi z drvarji se bili!) –
zdaj samo še tiho pod jelšami temnimi v senci
pohlevni in skriti šumijo mimo studenci.

In pašniki gorski molčijo okoli, po solčnih robih
počasi odcveta arnika v dolgih poletnih dneh. . .

Gozdovi na levi, na desni – vmes frate ožgane,
s krompirjem zasajene, z ovsom posejane,
ki reven med črnimi bukovimi štori
poganja na tenki, peščeni zemlji bori. . .

Tja bi šel in poslušal iz strmih, izvoženih kolobarjev
bi težko hojo in zategnjene klice volarjev –
in kakor oni bi bil, ki z obrazom znojnim
tam mučijo z zemljo se trpko – in vendar s srcem pokojnim.

iz zbirke
Čas-kovač

VSEM BRALCEM OBRAZOV IN VSEM MLADIM IN OSTALIM USTVARJALCEM!

Že vrsto let se pojavljajo Obrazi med nami in verjetno še nikoli, kolikor sem seznanjen, ni prišlo do resnejšega stika med bralci in sodelovalci Obrazov in med uredniškim odborom Katedre. Zato naj naslednje vrstice predlagajo in pojasnijo, vsaj v grobih obrisih delo, uspehe in težave Obrazov.

Sedanje uredništvo Katedre se prvenstveno trudi najti aktivno sodelovanje med mladimi ustvarjalci Slovenije, ki jim je, v večini primerov, objava v Obrazih tudi prva objava ustvarjalne misli. V svojem mesijanskem pomenu Obrazi zadovoljujejo, saj je pričujoča številka prerez avtorjev, ki prvič objavljajo svoje prispevke v Obrazih. Mnogo novih imen se je zbralo v tej številki Obrazov, kar potrjuje dejstvo, da Obrazi svojo osnovno funkcijo, pritegniti čimveč novih imen, zadovoljivo izpolnjujejo. Toda uredništvu to ni dovolj. Kot edina mladinska literarna priloga v Mariboru, se ne more zadovoljiti izključno z objavljanjem prispelih prispevkov. Nam ni dovolj, da prezentiramo slovenski javnosti kopico imen, kajti kvantiteta še ni dokaz kvalitete. Zato bi predlagali vsakemu, ki mu je kaj do te naše skupne literarne priloge, naj se obrne tudi v teoretsko izboljšavo sedanjih Obrazov. Mislimo namreč, da sedanji Obrazi še niso dosegli svojega vrhunca, kulminacije, ki bi odrazila poslednjo besedo mladih ustvarjalcev Slovenije. Upamo namreč, da je možno Obraje še bolj usmeriti navzven, predvsem v ustvarjanje širšega kulturnega sodelovanja, ki naj ne bi temeljilo samo na objavljanju prispevkov, ampak tudi v idejah usmeritve Obrazov samih, kar je v njih še negativnega, kar je v njih še narobe. Zavedamo se, uredniški odbor, da nismo popolni in iz tega nezmožljivi, zato venomer iščemo potrditve in zaupanje sodelavcev in bralcev, saj zaradi njih so Obrazi sploh prisotni v javnosti.

Ob tej priložnosti bi povabil k sodelovanju vso mladino, ki, zainteresirana za umetnost, naj se javi na našem uredništvu in prispeva k izboljšanju samih Obrazov, povabil bi pa tudi še vse starejše ustvarjalce, da nam pomagajo premostiti eventualne pomanjkljivosti. Jasno nam je, da nam s svojim znanjem in izkušnjami, lahko daste marsikateri dober, dopolnilni predlog. Vedeti moramo namreč, da Obrazi, kot mladinska literarna priloga, igrajo v severni Sloveniji pomembno vlogo in mnogokrat tudi pomenijo edino možno začetno stopnjo mladega ustvarjalca. Tako bi končal svoj poziv z geslom, ki pa naj ne bi izzvenelo v prazno: Z ZDRUŽENIMI MOČMI SE PREBIJMO DO KVALITETE, kajti le s skupnim dialogom bomo uresničili vlogo Obrazov, drugače bodo brezodmevni. Sodelujte z nami!

mitja žitnik

IVAN ČOBAL (l. 1926, Planina pri Rakeku)

ob izdaji grafične mape
1974 in razstavi
grafičnih listov
v Čobalovi mali galeriji

Vrsto let sledimo izredno razgibanemu ustvarjalnemu tempu Ivana Čobala, grafika in slikarja. Mnogokrat zaidemo v prostor ali lokal opremljen z njegovo dekoracijo – umetnino. Skušamo razvozlati, čutiti jedro kompozicije in miselnosti, ki je pripeljala ustvarjalca do prepričljivih, čistih, logičnih zaključkov, hotej in spoznanj, s katerimi nastaja umetnina, ki ima prostor med ljudmi. Mozaik, platno, risba in grafika. Umetnik na višku svojih sposobnosti napoveduje svoje novo obdobje, obdobje racionalnega, subtilnega snovanja v risbi in grafiki. Čobal spada v tisto generacijo povojnih likovnih ustvarjalcev, ki je kot protest nudila revolucionarno obliko mišljenja in podajanja ter dajala odpor konvencionalnemu in že ustaljenemu v likovnosti. Pripomogla je k strmemu vzponu kvalitete slovenske in jugoslovanske likovne umetnosti nasploh ter ji ponovno ustvarila ugled v svetu. Čobal je eden tistih ustvarjalcev, ki želijo vedno znova na poglobljen način približati človeku življenjsko vibracijo, ki ga obdaja in katera je v njem samem – smisel eksistence v družbi in eksistence nasploh. Znano je, da je že pred leti ustanovil svojo galerijo v Vinarski ulici v Mariboru, kjer se je zvrstilo že nekaj kulturnih prireditev in to ne samo s področja likovnih umetnosti. Odtlej je mogoče njegova prizadevanja in iskanja spremljati pogostjeje. Trenutno si je v Čobalovi Mali galeriji možno ogledati celoten cikel grafičnih zapisov, izdanih v novi grafični mapi, ki obsega petnajst originalnih grafičnih listov – risb, lastnoročno signiran unikat in uvodno besedo Janeza Mesesnela, ki s prefinjeno kreacijo misli o umetniškem snovanju – z vzgojnim aktom o risbi – dopolnjuje kvaliteto ustvarjene vrednote – grafične mape. silvije popovič

RISBA, TO NAJSTAREJŠE ČLOVEKOVO UPODABLJAJOČE DEJANJE, S KATERIM JE POSREDOVAL PRVA OPAŽANJA, OPIS, SPOBOČILA IN ZAKLINJANJA. JE PRETRAJALA TISOČLETJA IN JE OB VSEM RAZVOJU IN BOGATENJU UMETNOSTNEGA IZRAZOSLOVJA OHRANILA SVOJO MA-
GIČNO, PRVINSKO MOČ IZRAŽANJA. KIPARSTVO IN SLIKARSTVO STA POSREDOVANJE ČLOVEKOVH
VIDNIH PREDSTAV BISTVENO DOPOLNILA. PRIPOMOGLA STA K IZRAŽANJU NEVIDNIH SESTAVIN
NAŠEGA BITJA, MIŠLENJA IN ČUSTVOVANJA. VONDAJ SVOJEGA IZVORA V RISBI NISTA MOGLA
NIKOLI POVSSEM ZATAJITI. OB NOVIH UPODABLJAJOČIH NAČINIH IN TEHNIKAH SE JE RISBA RAZ-
VIJALA. KREPILA IN ŠIRILA SVOJE POSREDOVALNO OBMOČJE IN IOKRATI S POGLABLJAJOČO IN
RAZŠIRJAJOČO SE ESTETSKO SENZIBILITETO NJENIH AVTORJEV OVAJALA NOVA IZRAZNA PRO-
STRAVNOST, S POMOČJO ILUZIJE POGOSTO ZAJEMAJOČA TUDI PLASTIČNE IN SLIKOVITE GOVO-
RICE. DANES NI VLOGA RISBE NIČ MANJŠA KOT KDAJKOLI IN VETRAJANJE UMETNIKOV PRI TEJ
IZRAZNI OBLIKOVALNI ZVRSTI JE UTEMELJENO S ŠIROKIM REGISTROM NJENIH MOŽNOSTI.
RISBE IVANA ČOBALA SO OHRANILE NEKATERE TEMELJNE ZNAČILNOSTI, KVALITETE IN PRED-
NOSTI NAJSTAREJŠEGA NAČINA UPODABLJANJA. NJIHOVA VSEBINA JE ŽIVLENJE IN PRE-
TRESLJIVI DOGODKI IN POLOŽAJI, V KATERIH SE ZNAJDEJO LJUDJE V KRATKEM ZRASTU SVO-
JEGA BITJA, SO ENAKOMERNO PORAZDELJENI MED RADOSTNIMI, ČUSTVENO NASIČENIMI IN PRAV
TAKO MED RAVNODUŠNO ZABELEŽENIMI VRAKDANJOSTMI OSTRO OPAZUJOČE UMETNIKOVO OKO
ZARNA IN NJEGOV SPOMIN OHRANI TIŠOČ PODROBNOSTI, TIŠOČ POLOŽAJEV IN TIŠOČ RAZLIČNIH
LJUDI, NJIHOVH OBRAZOV IN REAKCIJ. IZBOR JE REZULTAT SEJANJA SKOZI ČUSTVENO SITO. UPO-
DABLJAJOČE DEJANJE, KATERO SLEDI, JE POBUJENO Z OSTRINO OPAŽANJA, INTENZITETO DOŽI-
VETJA IN GLOBINO OČMEVA – TRENUTNA MOBILIZACIJA VSEH DELOV POUSTVARJALNEGA MEHA-
NIZMA BODI HITRO, SVEŽO, OSEBNO OBELEŽENO UPODOBITEV. PRI VSEKI MAGICI, KI NI SAMO
ZNAČILNOST UMETNIKOVEGA TEMPERAMENTA AMPAK TUDI TEMELJNA PREDNOST RISBE KOT
OBLIKUJOČEGA MEDIJA, PA NIKOLI NE ZANEMARI RAVNOTEŽJA V STATIČNI, POGOSTEJE IN MNO-
GO RAJE PA V DINAMIČNI KOMPOZICIJI. UMETNIK LJUBI NAPETOST, NAPETOST JE ŽIVLENJE
NJKOVA RISBA JE ŽIV ORGANIZEM, KI SE RAZRAŠČA PO GLADNI LISTA Z LAHKOTO MELODIJE
IN NA SVOJI POTI OBLIKUJE ZDAJ VOLUMEN, ZDAJ PLOŠKEV, POTEM EVOKIRA SLIKOVITO PARTIJO
IN SE ZAPLETE V IZRAZEN VOZEL, DA BI SE TAKOJ NATO LAJKO UNESLA V RAZPOLOŽENJSKEM
OBLIKOVNEM TRIVU. NIJMA SLED JE POT IZOBLEKOVANE VOLJE, KI SE PRUTAKA SKOZI SPRETNOST,
LAHKOTNO BOKO V MATERIALIZIRANO ILUZIJO ZAZNANEGA IN VIZIJO V LASTNEM ESTETSKEM
KOMPLEKSU RAZREŠENEGA, SPROŠČAJOČEGA IN POZLAHTRUJOČEGA DOŽIVETJA.

JANEZ MESESNEL

joči

Joči.

Poglej, kako je vse lepo
skozi tančico solz.

Joči.

Tudi jaz jočem.

Joči.

Noč je manj temna
skozi tančico solz.

Ne boj se. Solz bo zmeraj
dovolj.

ti

Prišla si, kot pride boleč spomin.

Prišla si, kot pride žalost v obeh oblaka.

Prišla si, kot pride daven spomin v srce.

Prišla si za hip, potem pa te spet ni bilo več.

spraševal si

Spraševal si in si ljubil,

iskal si in izgubljal,

hotel si in prihajal si,

da bi vedno znova

odšel k trumi pozabljenih.

iščem

Tudi v koprnečih

pogledih odhajajočih ptic –
iščem tvoj lik.

Tudi v jokajočem

šumenju trav –

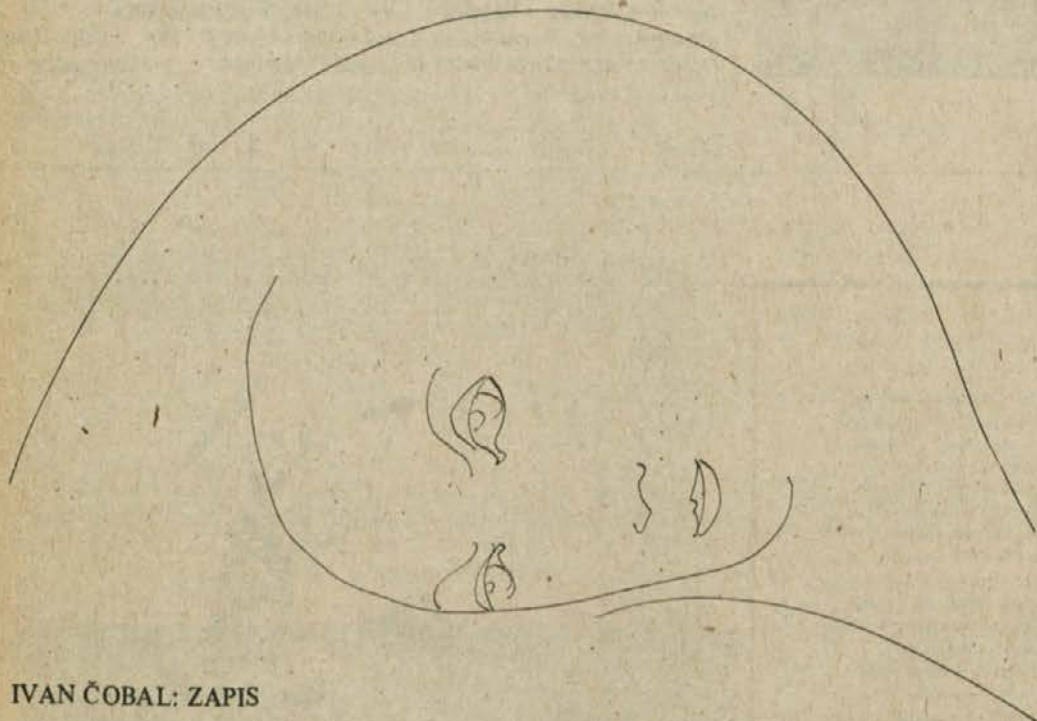
iščem tvoj glas.

Tudi v neskončni belini

cvetočih dreves iščem,

kar je že zdavnaj izgubljeno.

andželka trakulja

IVAN ČOBAL: ZAPIS

VEČERNA POPEVKA ZA DAMJANČKA

POTEM

... potem pride tihi godec

neslišno popuste zapahi;

„Vstopi!“

meho umeri korake po sivih
sobanah –

– že lahno drsi lok

– že prsti ubirajo razpoloženje

po zavitem hodniku se tja
prav do mračne dvorane
širi crescendo praznine

kot žejno polje besedo dežja
vpijaš moč pravljice
stekleno mesto
v steklenem mestu
so vse hiše prozorne
vsi ljudje srečni
vse kleti sončne
in če iščeš znanca
v steklenem mestu
preprosto pogledaš okoli
za kako hišo čaka tramvaj
ali vidiš ga ko prečka cesto
v steklenem mestu
bodo tudi steklo odstranili
sprejt je že odluk
v najkrajšem času
zidove med ljudmi odpraviti
potem veter nasmehne polje
in srečna gresta spat

daniel sajko

III.

sladek dan

ko je letela pticanad morjem rož

proti vulkanskemu soncu

sladka noč

ko je slepa metala senco

na mrtvaka – zemljo

dokler nekoč ...

kavka najde stikalo žarometa

in zadene vanj

razpadla trupla

žuželke se gostijo

in črv

da črv iz smrdeče lobanje leze

spletajo se mreže

iz žil – plavih prosojnih

in gosta rdeča tekočina

kaplja

iz

njih

ujeta v površnico možganov

sama lačna

čepi v zatohlem prostoru

IV.

v toplih suhih večerih

ko se spusti mrak

je duša stisnjena v kletko

globko na dnu temačnega tolmana.

mrzel tok

me nemočnega obrača

tišči ob tla

v korenine me zapleta

potem z sipkim peskom

me zasuje.

in to bobnenje

ki mi razbija glavo

goste sive pene

ki se zgrinjajo nad mano

in mi jemljejo

še zadnji zrak.

nemoč

ko val skali zrcalno sliko

ko oči napenjam

da vsaj videl bi obris svetlobe.

nemoč

ker pod peskom sem

pod peno

ni pod vodo.

ervin valenti

Srečal sem dekle. Ne vem kdaj. Vprašal sem jo kaj si želi?
Rada bi šla! Šla sva in hodila sva staremu drevesu naproti. Tekla
sva. Pela sva. Stopila je na prste in me poljubila.

Ob starem drevesu so goreli ognji. Na veji je visela belo
obarvana koža sme.

Srečal bom dekle. Ne vem kdaj. Med sivimi bloki kamna bo
vsa bela v srnji koži. Bi šla staremu drevesu naproti? bo rekla in
besede bodo zvene kot posmeh.

iztok selič

od tam smo
kjer ni sonca
čeprav bi ga radi
iz dneva v dan zajemali vase
kjer se golobi ne ustavljajo
da bi ljubimkali s svojimi družicami
od tam smo
kjer je bršljan
prepredel gole stene
strmeče v deževna jutra
ki ne rojevajo dni

VETER

čudna je naklonjenost vetra
privihra in opustoši
trepetajoče breze
sanjajoče vse svoje bivanje
na varnih obrobjih
mirnih voda

ida rebernak

IMPRESIJA XII.

vsak dan smo starejši
za štiriindvajset ur
sicer pa
ena ura gor ali dol

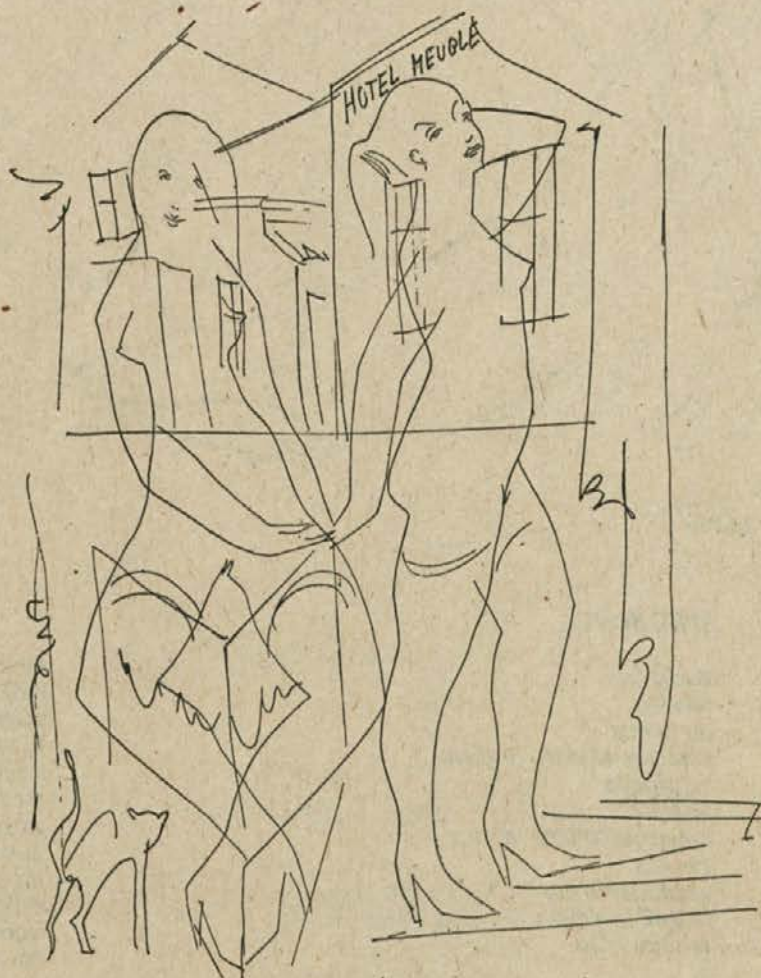
POMLAD

spomladi
imam včasih občutek
da se vračajo ptice
in takrat nastežaj
odprem okno

ČISTO VSAKDANJA STVAR

odšla si
kar tako
iznenada
brez besed
čisto vsakdanja stvar

iztok meglič

IVAN ČOBAL: ZAPIS

3. SLUTIM

Ne poznam te,
črni bik sovraštva,
kot ne poznam Andov,
bisernih školjk z juga;
tudi ne vem za vonj
spečih oleandrov
daljne Granade.
Ne čutim vonja tvoje sape,
ne slišim barve krika
tvojih ust,
kot ne vem za veter
obarvan z indijskim kadilom.

Ničesar ne vem,
le slutim te.
Kot drobno rezilo se pomikaš
proti hrbtu.
Trepetam pred jutrom,
ko boš tu.

5. OB REKI

V zelenilo so trupla nerojenih potonila,
kjer kloaka se dotika reke.

Svobodno so zaklali vam svobodo
še krika ni bilo iz prsi nerojenih.

V temnem šepetanju vode
molče kričite

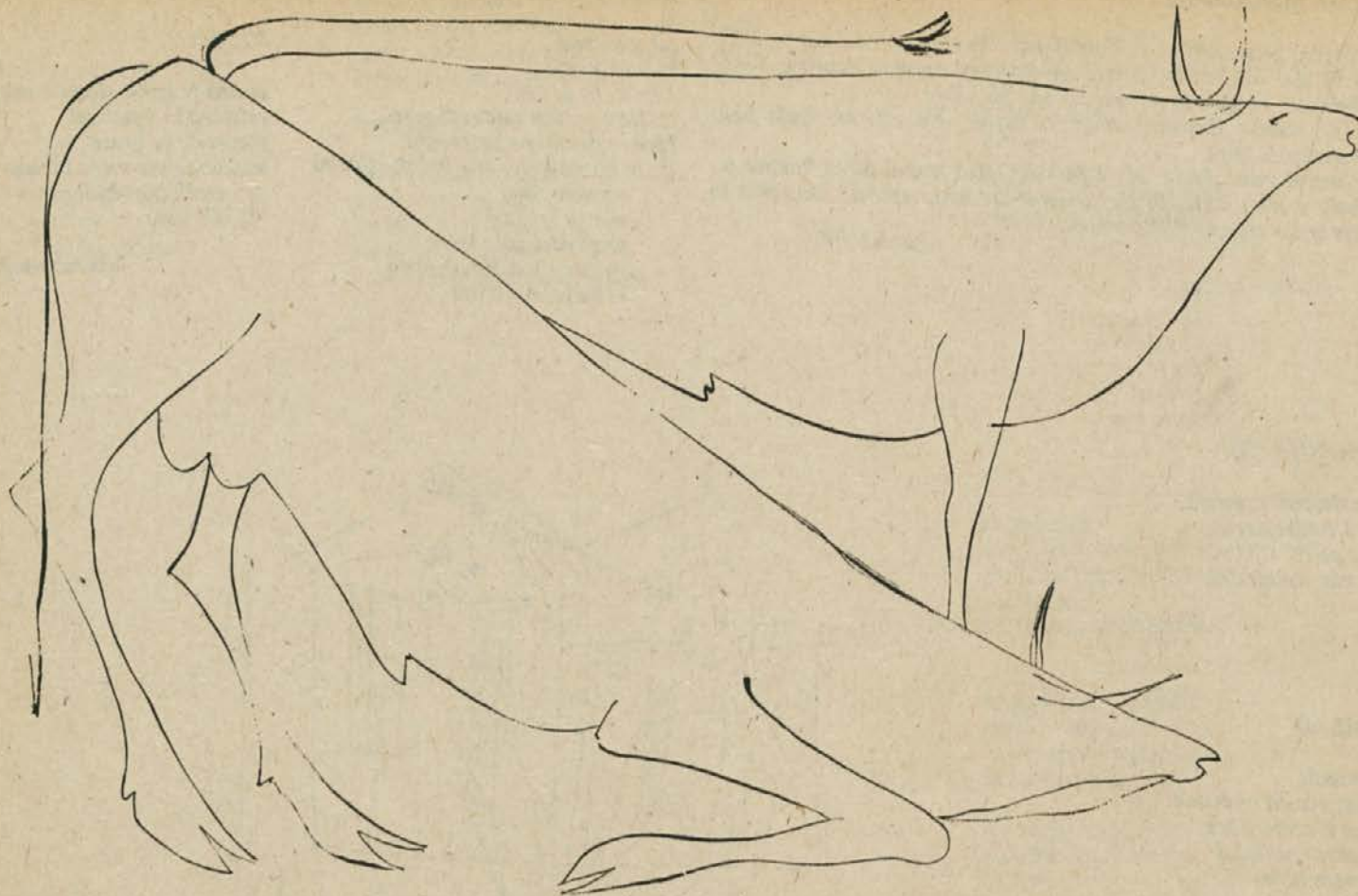
in luč viseča nad zelenim grobom
bledo trepeta
in spravlja večje v trans.

saša zajc

V.

sla
drhtenje
odblesk
v steklenih
krvavih očeh
bodi

bodi ANGEL mojega dne

IVAN ČOBAL: ZAPIS

SPEV SONCA

živela sta
bila sta
on in ona
s sklonjeno glavo je gledal
v življenje
MINUTE
dolge neskončne minute
čas čas
vedno samo čas
dvignil je glavo
tančica miru
se
je
razprostrla
videl je
videl je skozi
jeklo
kamen
in
ČLOVEŠTVO
nad
seboj
ona
pa je plavala
v svetlobi
sredi miru se je slišal
le
njen
GLAS
USTA pa so govorila
kadar zahaja je vedno rdeče
rdeče in umirajoče
sonce
prazno
golo sonce

marjan veno

med skupnimi interesi
med potrebami in nalogami
skupnimi službami
in mandatno dobo
v veliki dvorani
med razpravljanjem in diskusijo
za govorniškim odrom
in pred mikrofonom
med dogovarjanjem in
odločanjem
koordiniranjem in jemanjem
na sestanku in dnevnem redu
na pisarniški mizi
zapršeni mapi in aktovki
polni denarja
oveneli roži pod oknom
za velikimi vrati
za pisalnim strojem in
formatom A4
v hišni centrali in
kadrovski službi
med malico in
večerjo
med inflacijo in korupcijo
nacionalizmom in
skupnimi sklepi
med kandidati in delegati
volilnimi listki in
poslovniki
med potnimi stroški in
dnevnici
med prehodnimi in
končnimi določbami

te iščem človeško srce

milan lukež

ZELENI JURIJ

*Dajte kmetu zemljo,
Dajte kmetu knjigo . . .
Dajte mu stroje
in galerijo!
Dajte mu radio,
televizijo,
dajte mu
poezijo!*

*Čuvajte njihove otroke,
skrbno pazite nanje,
da bodo dobri
in pošteni,
da bodo razgledani
in učeni,
da bodo vsi spoštovali naš narod!*

IVAN ČOBAL: ZAPIS

SPOŠTOVANI!

*Gospod doktor
Gospod direktor
Gospa tajnica gospoda direktorja
Tovariš gospod pravnik
Gospod diplom. ing.
. Bi lahko prosili . . . bi smeli prositi . . .
bi ne zamerili, če bi prosili . . . bi lahko zame uredili . . .
Ah, gre za vikend . . .*

*avto
vilo
bazenček
. . . za požrešen želodec*

Mi prosimo:

*SRCE
SRCE
SRCE*

*A smola,
pozabili smo na
— S spoštovanjem*

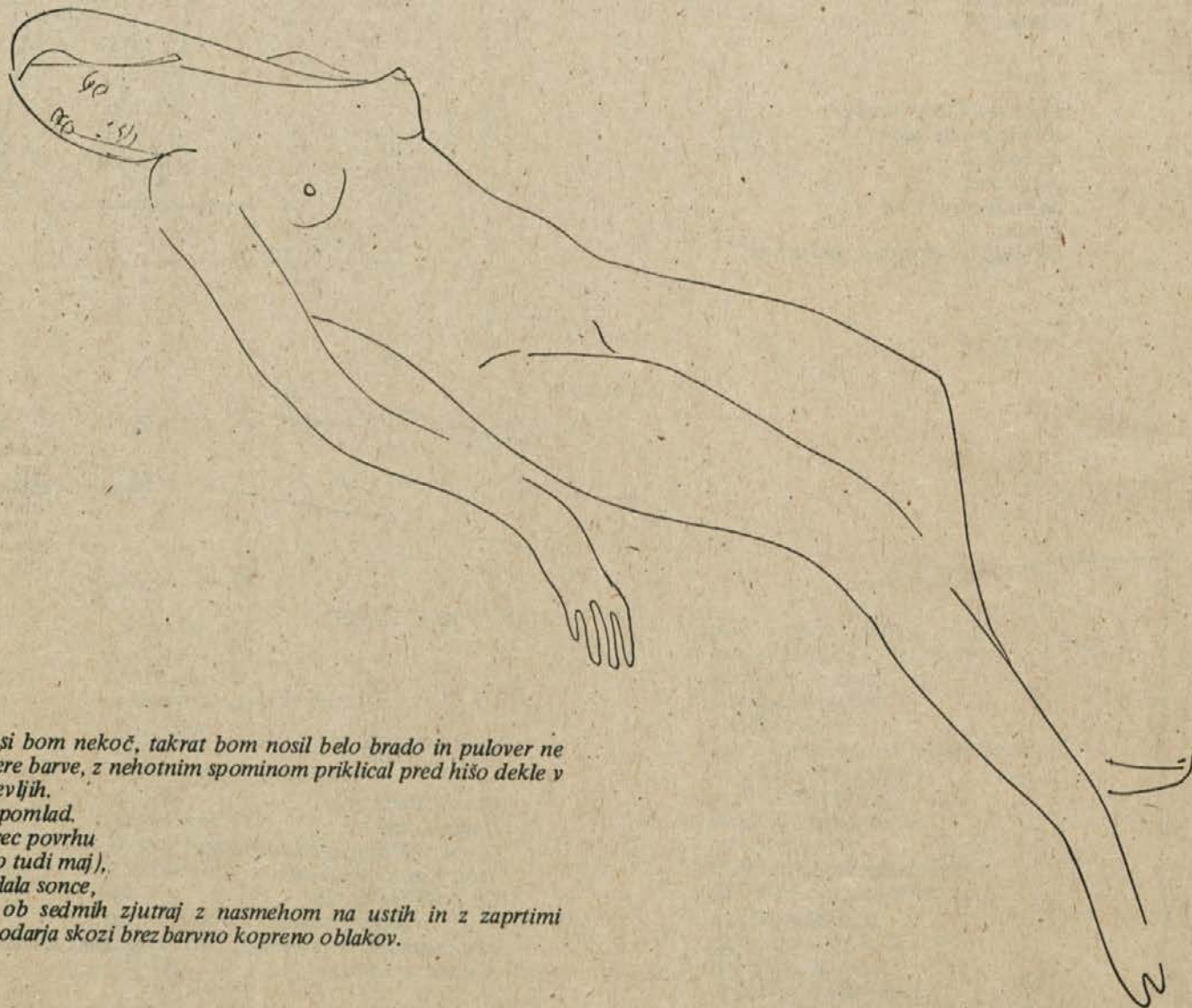
Da ne bo prazno

sonja žabkar

IVAN ČOBAL: ZAPIS

LABIRINT

sonce je vzhajalo. ali pa se mi je samo zdelo, da se velika rumena žoga včasih spreha po sivih obronkih Boča. in tisti stolp tam daleč na njegovem vrhu. po novem sta dva. Včasih se zgodi, da sonce preveč obotavlja oče koraka izza gore; kot da bi se ustavilo na stolpu in si ogledovalo spečo okolico pod omamljajočo in utrujajočo kopreno plinov in drugih fabriških izmečkov. kar tako. brez dovoljenja se povzpne na star in koroziran stolp. ne da bi plačalo vstopnino. drugače je treba odšteti kovanec, da lahko vidiš svojo kočo od tam, kamor vsako jutro najprej vržeš dvojce rjavih oči, kjer si sonce na vrhu spomladi vedno ob istem času umiva zobe.

mogoče si bom nekoč, takrat bom nosil belo brado in pulover ne vem katere barve, z nehotnim spominom priklical pred hišo dekle v rdečih čevljih.
in če bo pomlad,
in še marec povrhu
(lahko bo tudi maj),
bova gledala sonce,
kako se ob sedmih zjutraj z nasmehom na ustih in z zaprtimi vekami podarja skozi brezbarvno kopreno oblakov.

zakaj
srce
zakaj

z nagubano kožo na porumenelih rokah
je prav počasi
upodabljal
usihaajoči potoček za svojo kočo.
oči je imel vzdolž uhljev.
kot japonski pes.

mati mu je nekoč dejala:
„le zakaj se nisi rodil slep?“

tone petelinšek

Postane te strah. Najprej te stisne v grlu. slina ti postane naenkrat gosta in grenka. lasje ti začno rasti s povečanim tempom. diagnoza: strah našega časa in če imaš srečo.

in če si sam nesrečen. kajti nesrečnemu je srečo lažje definirati. boš videl, kako se sonce vsako jutro nabode na konico stolpa in samo za nekaj trenutkov zapre veke. zazdelo se ti bo, da severovzhodno od gore bije še eno srce, da tisto na samem vrhu noče biti. in potem, ko sonce odpre oči, je že visoko. bilo je na stolpu. brez kovanca. in mu je oproščeno. izjema potrjuje pravilo. kakšna modrost in težka neumnost obenem. pravilo je zanka, ki te zadrigne, brž ko padeš izven njegove sence in potem te nobena izjema ne more povabiti na promenado – morda na Boč ali na Konjiško goro, pa četudi si že ničkolikokrat poljubljaj sonce z zaprtimi vekami.

IVAN ČOBAL: ZAPIS

OBRAZI

UREDILI:

LITERARNO: MITJA ŽITNIK
LIKOVNO: SILVIJE POPOVIČ
TEHNIČNO: MARJAN HANL
NASLOVNA STRAN: SILVIJE POPOVIČ

LIKOVNA OPREMA:
IZ GRAFIČNE MAPE IVANA ČOBALA